

Політичні інститути та процеси

УДК 321.01:004.8

DOI <https://doi.org/10.5281/zenodo.20115923>

**Трансформація політичних еліт під впливом алгоритмічної модерації
публічних дискусій**

Назарчук Олександр Миколайович,

кандидат історичних наук, доцент кафедри політичних технологій,
Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана, м.
Київ, Україна, <https://orcid.org/0000-0002-2616-6020>

Оверчук Ольга Володимирівна,

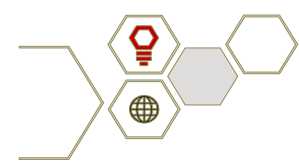
кандидат політичних наук, доцент, доцент кафедри іноземних мов,
ПВНЗ «Міжнародний економіко-гуманітарний університет імені академіка
Степана Дем'янчука», м. Рівне, Україна, <https://orcid.org/0000-0001-5576-0398>

Березовська-Чміль Олена Борисівна,

кандидат політичних наук, доцент, доцент кафедри політичних наук,
Карпатський національний університет імені Василя Стефаника,
м. Івано-Франківськ, Україна, <https://orcid.org/0000-0002-3395-9141>

Прийнято: 27.04.2026 | Опубліковано: 11.05.2026

Анотація: У статті досліджено зростання ролі цифрових технологій як важливого чинника трансформації сучасних політичних процесів. Акцент зроблено на значенні алгоритмічно керованих середовищ у структуруванні публічної взаємодії та доступу до інформації. Політичні еліти розглядаються в контексті еволюції комунікаційних систем, заснованих на цифрових

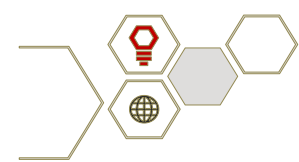
платформах. Мета дослідження полягає у виявленні закономірностей зміни політичних еліт у контексті поширення алгоритмічних механізмів регулювання цифрових комунікацій. Особлива увага приділяється аналізу впливу автоматизованих систем відбору, ранжування та обмеження інформації на процеси формування політичного лідерства та репрезентації інтересів у публічному просторі.

Методологічну основу дослідження становить міждисциплінарний підхід, який інтегрує інструментарій політичного аналізу, порівняльного методу та інституційної аналітики. Використано узагальнення сучасних теоретичних концепцій цифрового врядування та емпіричних спостережень щодо трансформації комунікативних практик у мережевому середовищі.

Результати дослідження свідчать, що алгоритмічне посередництво поступово змінює механізми доступу до публічності, сприяючи підвищенню ролі нових акторів, які здатні адаптуватися до логіки цифрових платформ. Виявлено тенденцію до посилення залежності політичних суб'єктів від технічної інфраструктури й правил її функціонування, що зумовлює зміну критеріїв легітимності та ефективності політичної діяльності. Доведено, що непрозорість алгоритмічних процедур може створювати асиметрії впливу та обмежувати можливості рівного представництва.

У висновках підсумовано, що сучасні трансформаційні процеси вимагають перегляду класичних уявлень про політичні еліти та їхню взаємодію з суспільством. Запропоновано розглядати цифрові платформи як автономний чинник політичної динаміки, що формує нові моделі владних відносин і впливає на структуру публічної сфери.

Ключові слова: цифрові платформи, штучний інтелект, публічна комунікація, політичне лідерство, інформаційне середовище, алгоритмічне управління, медіапростір.

Transformation of Political Elites under the Influence of Algorithmic Moderation of Public Discourse

Oleksandr Nazarchuk,

Ph.D. in Historical Sciences, Associate Professor of the Department of Political Technologies, Kyiv National University of Economics named after Vadym Hetman, Kyiv, Ukraine, <https://orcid.org/0000-0002-2616-6020>

Olha Overchuk,

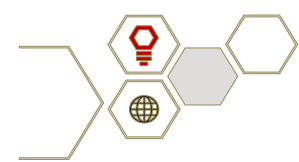
PhD in Political Science, Associate Professor, Associate Professor of the Department of Foreign Languages, Stepan Demyanchuk International University of Economics and Humanities, Rivne, Ukraine, <https://orcid.org/0000-0001-5576-0398>

Olena Berezovska-Chmil,

Candidate of Political Science, Associate Professor, Associate Professor of the Department of Political Sciences, Vasyl Stefanyk Carpathian National University, Ivano-Frankivsk, Ukraine, <https://orcid.org/0000-0002-3395-9141>

Abstract: The article examines the increasing role of digital technologies as a crucial factor in the transformation of contemporary political processes. The emphasis is placed on the significance of algorithmically controlled environments in structuring public interaction and information access. Political elites are analyzed within the context of the evolution of communication systems based on digital platforms.

The study aims to identify patterns of change among political elites amid the proliferation of algorithmic mechanisms for regulating digital communications. Particular attention is paid to analyzing the impact of automated systems for

information selection, ranking, and restriction on the processes of political leadership formation and interest representation in the public sphere.

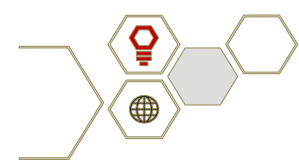
The methodological framework of the research is based on an interdisciplinary approach that integrates the tools of political analysis, the comparative method, content analysis, and institutional analytics. It incorporates a synthesis of modern theoretical concepts of digital governance and empirical observations regarding the transformation of communicative practices in a networked environment.

The research findings indicate that algorithmic mediation is gradually altering the mechanisms of access to publicity, enhancing the role of new actors capable of adapting to the logic of digital platforms. The study reveals a trend toward the increasing dependence of political entities on technical infrastructure and its operational rules, leading to a shift in the criteria for the legitimacy and effectiveness of political activity. It is demonstrated that the opacity of algorithmic procedures can create influence asymmetries and limit opportunities for equal representation.

The conclusions summarize that contemporary transformational processes necessitate a revision of classical conceptions of political elites and their interaction with society. It is proposed to view digital platforms as an autonomous factor of political dynamics that shapes new models of power relations and influences the structure of the public sphere.

Keywords: digital platforms, artificial intelligence, public communication, political leadership, information environment, algorithmic governance, media space.

Постановка проблеми. Стрімка цифровізація публічного простору та впровадження алгоритмічних механізмів регулювання інформаційних потоків суттєво змінюють умови функціонування політичної сфери. У сучасних умовах доступ до аудиторії, видимість політичних акторів та інтенсивність суспільного обговорення дедалі більше залежать від логіки роботи цифрових платформ, що базується на автоматизованих процедурах відбору та ранжування контенту. Це зумовлює нові форми взаємодії між політичними

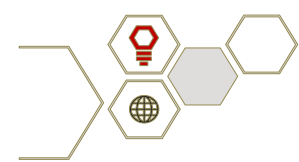

суб'єктами та громадськістю, водночас трансформуючи традиційні уявлення про механізми формування й відтворення політичних еліт.

У такому контексті особливої актуальності набуває проблема комплексного осмислення впливу алгоритмічної модерації на структурні та функціональні характеристики політичних еліт. Зокрема, недостатньо дослідженим залишається питання того, яким чином алгоритмічні системи впливають на критерії легітимності, канали політичної мобілізації та можливості доступу до публічного дискурсу. Відсутність чітких теоретичних рамок ускладнює аналіз нових форм політичного впливу, що виникають у цифровому середовищі, а також обмежує здатність прогнозувати подальші трансформації політичних структур.

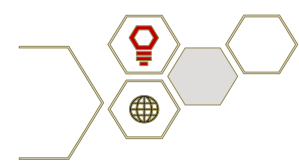
Зв'язок сформульованої проблеми з важливими науковими та практичними завданнями полягає в необхідності адаптації сучасних політичних досліджень до умов цифрової реальності. На науковому рівні це передбачає розвиток міждисциплінарних підходів до вивчення взаємодії технологічних систем і політичних процесів, уточнення понятійного апарату та формування нових аналітичних моделей. У практичному вимірі результати дослідження можуть бути використані для вдосконалення політик регулювання цифрових платформ, підвищення прозорості алгоритмічних процедур і забезпечення більш збалансованого представництва інтересів у публічному просторі. Таким чином, дослідження відповідає актуальним викликам сучасності та має значний потенціал для подальшого розвитку як теоретичних, так і прикладних аспектів політичної науки.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Сучасні наукові напрацювання вказують на поступове зміщення фокуса політичних досліджень у бік цифрових трансформацій, алгоритмічного управління та зміни структур публічної комунікації. Зокрема, Д. Ілюшенко доводить, що цифровізація публічного управління підвищує ефективність державної політики, але водночас посилює роль технологічних посередників у процесі

прийняття рішень [1]. Вплив цифрових платформ на політичну комунікацію та ризики маніпуляції інформаційними потоками через алгоритмічні механізми підкреслює Є. Пендальчук [2]. Взаємодію політичних еліт і громадянського суспільства досліджує О. Назарчук, наголошуючи на трансформації традиційних моделей політичного лідерства [3]. Роль цифрових платформ у наданні публічних послуг аналізує С. Єсімова, що демонструє зростання залежності державного управління від алгоритмічних систем [4]. Трансформацію політичних інститутів у цифрову епоху розглядає П. Петров, акцентуючи на кризі довіри до традиційних інституцій та необхідності їх адаптації [5]. Політику цифрової трансформації України в контексті євроінтеграційних процесів досліджують П. Горінов та В. Сілаєв, підкреслюючи стратегічний характер цифрових реформ [6]. Міжнародний досвід державної політики в умовах цифровізації, що дозволяє визначити основні напрями реформування управлінських систем, аналізує М. Хаустова [7]. Механізми взаємодії між політичними елітами та державними інституціями у процесі формування та реалізації політики сталого розвитку в Україні вивчає О. Назарчук [8]. Цифрові платформи державних послуг досліджують В. Редзюк та Д. Дармостук, підкреслюючи їхній вплив на ефективність адміністративних процесів [9]. На розвитку комунікаційних платформ як інструментів формування публічного дискурсу акцентує А. Досенко [10].

Подальший аналіз наукових праць дозволяє конкретизувати напрями досліджень у сфері цифрової трансформації державного управління та пов'язаних із нею інституційних змін. Так, Н. Ющенко, М. Ковтун розглядають розвиток електронного урядування в Україні як системний процес, що характеризується підвищенням ефективності публічного адміністрування, розширенням цифрових сервісів і поступовою інтеграцією інформаційних технологій у механізми прийняття управлінських рішень [11].

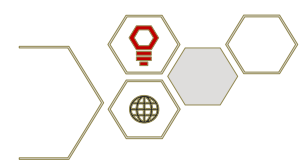
У ширшому безпековому контексті П. Лисянський аналізує процеси мілітаризації суспільств пострадянського простору, підкреслюючи їхній потенційний вплив на дестабілізацію безпекової ситуації в європейському регіоні та формування нових викликів для регіональної стабільності [12].

У сукупності ці дослідження дозволяють окреслити комплексний характер цифрових, політичних і безпекових трансформацій, що визначають сучасний стан розвитку державного управління та суспільно-політичних процесів.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Попри значний масив досліджень цифровізації політичної сфери, трансформації публічної комунікації та еволюції політичних еліт, недостатньо вивченим залишається системний вплив алгоритмічної модерації на перебудову політичних еліт. Переважна більшість підходів розглядає цифрові платформи фрагментарно – як інструмент комунікації або окремий чинник впливу, не інтегруючи їх у цілісну модель трансформації владних відносин. Це зумовлено стрімкою еволюцією технологій і міждисциплінарною розпорошеністю досліджень, що обмежує аналіз довгострокових політичних наслідків алгоритмічного посередництва.

Основною нерозв'язаною проблемою є зміна критеріїв політичної легітимності в умовах алгоритмічно керованого інформаційного середовища, де механізми видимості, ранжування та модерації впливають на селекцію політичних акторів і структуру еліт. Відсутність комплексного аналізу цих процесів ускладнює розуміння сучасної трансформації політичної системи.

Науковий внесок статті полягає в обґрунтуванні системного впливу алгоритмічної модерації на трансформацію політичних еліт через зміну механізмів видимості, селекції та легітимації політичних акторів, а також у подоланні фрагментарності наявних підходів шляхом інтеграції цифрових платформ у цілісну модель перебудови владних відносин у сучасному інформаційному середовищі.

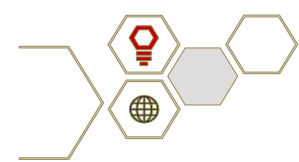

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою дослідження є комплексний аналіз трансформації політичних еліт під впливом алгоритмічної модерації публічних дискусій у цифровому середовищі, а також виявлення основних закономірностей змін у механізмах їх формування, функціонування та репрезентації в умовах платформізованої комунікації.

Завдання статті:

- 1) концептуалізувати алгоритмічну модерацію як чинник політичної трансформації та її вплив на структуру публічного дискурсу й інформаційну видимість політичних акторів;
- 2) проаналізувати зміни механізмів доступу політичних еліт до публічного простору під впливом алгоритмічних систем ранжування, фільтрації та рекомендації контенту;
- 3) дослідити трансформацію критеріїв політичної легітимності та вплив алгоритмічної непрозорості на формування нових ієрархій політичних еліт.

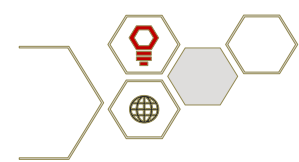
Виклад основного матеріалу дослідження. Сучасні процеси цифровізації публічного управління та політичної комунікації формують нові умови функціонування політичних систем, у яких традиційні інституційні механізми дедалі більше доповнюються або заміщуються цифровими платформами. Як зазначає Д. Ілюшенко, цифровізація державної політики є важливим чинником підвищення ефективності управління, водночас змінюючи саму логіку взаємодії між державою та суспільством [1]. У цьому контексті цифрові платформи перестають бути лише інструментом комунікації та набувають ознак інфраструктурного рівня політичного управління, що трансформує канали доступу до публічної сфери та механізми політичної участі. Додатково, за словами Є. Пендальчук, цифрові платформи не лише опосередковують політичну комунікацію, але й активно впливають на формування громадської думки через алгоритмічні механізми відбору та пріоритезації контенту [2, с. 71].

У межах сучасних досліджень політичних еліт та цифрової трансформації держави дедалі більшого значення набуває проблема зміни структур політичного впливу під дією інформаційно-комунікаційних технологій. О. Назарчук справедливо наголошує, що політичні еліти відіграють провідну роль у формуванні громадянського суспільства, однак їхня функціональна спроможність трансформується в умовах цифровізації політичного простору [3, с. 170]. Водночас, як зазначає П. Петров, цифрова епоха характеризується не лише інноваціями політичних інститутів, але й кризою довіри та зміною механізмів легітимації влади [5, с. 129]. Це створює передумови для формування нових форм політичної нерівності, де основним ресурсом стає доступ до алгоритмічно структурованих інформаційних потоків, а не лише інституційна позиція чи формальний статус.

Сучасна трансформація політичних еліт у цифрову епоху потребує переосмислення класичних теоретичних підходів політичної науки, оскільки традиційні моделі елітології виявляються недостатніми для пояснення процесів, що відбуваються в умовах алгоритмічно керованих комунікаційних середовищ. У межах цього дослідження автор виходить із припущення, що алгоритмічна модерація публічних дискусій є не технічним інструментом, а формою сучасного «алгоритмічного урядування» (platform governance), яке структурно перерозподіляє владу через контроль над інформаційною видимістю.

У теоретичному вимірі дослідження спирається на концепцію влади М. Фуко, відповідно до якої влада функціонує не лише як інституційна ієрархія, а як розсіяна мережа дисциплінарних механізмів, що формують поведінку суб'єктів через невидимі режими нормалізації. У контексті сучасних цифрових трансформацій подібний підхід опосередковано корелює з аналізом змін у публічному управлінні, де влада дедалі більше реалізується через технологічні інфраструктури та алгоритмічні системи, що визначають логіку взаємодії держави й суспільства [1; 11].

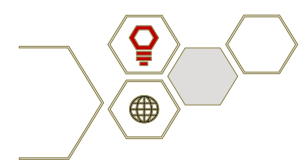

У межах концепції М. Кастельса про «мережеве суспільство» встановлено, що політичні процеси дедалі більше організуються навколо логіки мережевих комунікацій, де важливим ресурсом є не формальна інституційна позиція, а здатність акторів функціонувати в потоках інформаційних мереж [13, с. 69]. Авторське узагальнення показує, що алгоритмічна модерація радикалізує цю логіку, перетворюючи мережеву структуру на ієрархічно керовану систему, у якій платформи виконують роль «метаінфраструктур влади».

Емпіричний аналіз сучасних цифрових політичних практик свідчить, що політичні еліти поступово втрачають монополію на виробництво публічного дискурсу. Натомість формується новий тип елітної позиції – «алгоритмічно опосередкована елітність», яка залежить від відповідності контенту параметрам платформної оптимізації (engagement rate, dwell time, interaction density). Це означає, що політична конкурентоспроможність трансформується у здатність адаптуватися до логіки алгоритмічного відбору.

З позиції platform governance встановлено, що цифрові платформи функціонують як приватизовані регулятори публічної сфери, які здійснюють «квазісуверенну» владу над інформаційними потоками. Вони не лише розподіляють увагу, але й формують рамки можливого політичного дискурсу. У цьому контексті алгоритмічна модерація є інституційно неформалізованою формою управління, що має системний вплив на конфігурацію політичної влади.

Авторська інтерпретація полягає в тому, що відбувається перехід від класичної моделі політичної репрезентації до моделі «алгоритмічно фільтрованої публічності», у якій доступ до аудиторії визначається не лише соціально-політичними ресурсами, а й непрозорими обчислювальними процедурами. У цьому сенсі алгоритми виконують функцію «нового поля влади», що відповідає фукіанському розумінню мікрофізики влади, але реалізованому через цифрову інфраструктуру.

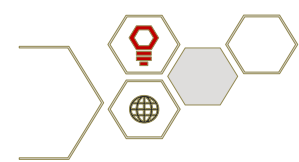
Основним емпіричним результатом є виявлення феномена алгоритмічної асиметрії, яка проявляється в нерівномірному розподілі інформаційної видимості між політичними акторами. Така асиметрія не є випадковою, а структурно вбудована в логіку платформ, що оптимізують увагу користувачів. У результаті формується нова ієрархія політичних еліт, де домінування визначається не тільки політичною легітимністю, але й алгоритмічною релевантністю.

Отже, цифрові платформи функціонують як інфраструктурний рівень сучасної політичної системи, який трансформує саму природу влади, переводячи її з інституційно-репрезентативної площини в площину обчислюваного управління увагою. Це означає, що політична влада набуває гібридного характеру, поєднуючи інституційні форми з алгоритмічними механізмами регуляції публічного простору.

Таблиця 1

Алгоритмічна модерація та трансформація політичних еліт у контексті platform governance

Проблема	Теоретична інтерпретація (Foucault / Castells / platform governance)	Авторський аналітичний висновок	Наслідки для політичної системи
Алгоритмічна непрозорість платформ	Foucault: приховані дисциплінарні механізми влади	Влада здійснюється через невидимі алгоритмічні процедури	Дефіцит демократичного контролю
Перехід від інституційної до мережевої політики	Castells: логіка network society	Мережі замінюють ієрархічні структури політичного впливу	Децентралізація політичної комунікації

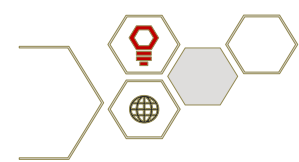

Проблема	Теоретична інтерпретація (Foucault / Castells / platform governance)	Авторський аналітичний висновок	Наслідки для політичної системи
Платформізація публічної сфери	Platform governance: приватизація регуляції	Платформи стають квазіінституціями влади	Зміщення державного суверенітету
Алгоритмічна селекція політичних акторів	Foucault: нормалізація через видимість	Еліти формуються через алгоритмічну релевантність	Виникнення нових елітних ієрархій
Асиметрія інформаційного впливу	Castells + platform governance	Контроль над потоками уваги стає ресурсом влади	Поляризація та нерівність політичної участі

Джерело: авторська концептуалізація на основі [14; 15; 16]

Таким чином, алгоритмічна модерація публічних дискусій є фундаментальним механізмом трансформації політичних еліт у цифрову епоху. Вона не лише змінює форми комунікації, але й переозначає саму природу політичної влади, формуючи новий тип алгоритмічно опосередкованого суверенітету, у якому контроль над інформаційними потоками є важливим ресурсом політичного домінування.

Подальший розвиток дослідження потребує деталізації механізмів, через які алгоритмічна модерація впливає на структурну трансформацію політичних еліт. Зокрема, важливо підкреслити, що алгоритмічні системи не є нейтральними технологічними посередниками. Вони функціонують як інституційно закріплені механізми селекції інформації, що визначають порядок доступу політичних акторів до публічної видимості. У цьому контексті формується новий тип владної взаємодії, який можна визначити як «асиметричну алгоритмічну медіацію», де контроль над параметрами ранжування контенту фактично еквівалентний контролю над політичним порядком денним.

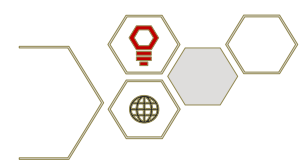

У межах цієї логіки особливого значення набуває поняття «алгоритмічної видимості», що визначає ступінь присутності політичного актора в інформаційному просторі. На відміну від традиційних медіа, де видимість формувалася через редакційну політику або інституційний вплив, у цифровому середовищі вона є результатом багатофакторних обчислювальних моделей, що враховують поведінкові патерни користувачів, комерційні інтереси платформ та оптимізацію залучення аудиторії. Це призводить до ситуації, коли політична репрезентація стає похідною від логіки алгоритмічного відбору, а не від демократичних процедур публічності.

У цьому контексті важливим є також аналіз трансформації ролі традиційних політичних інституцій. Парламенти, партії та державні медіа поступово втрачають монополію на формування політичного дискурсу, оскільки значна частина комунікації переміщується в цифрові платформи, де домінують приватні алгоритмічні системи. Це означає, що класична модель представницької демократії доповнюється або частково витісняється моделлю «платформенно опосередкованої демократії», у якій основні параметри політичної взаємодії визначаються зовнішніми технологічними акторами.

Додатково варто звернути увагу на феномен «алгоритмічного капіталу уваги», який є новою формою політичного ресурсу. У сучасному цифровому середовищі здатність політичного актора генерувати залучення аудиторії (engagement) стає вирішальним чинником його впливовості. Це змінює саму природу політичної конкуренції, переводячи її з площини ідеологічного протистояння в площину боротьби за оптимізацію алгоритмічних показників. Таким чином, політична ефективність дедалі більше залежить від відповідності контенту логіці платформної інженерії поведінки користувачів.

У межах platform governance доцільно також акцентувати на тому, що цифрові платформи формують власні регуляторні режими, які не завжди узгоджуються з національними правовими системами. Це створює ситуацію «розподіленого суверенітету», коли державні інституції частково делегують

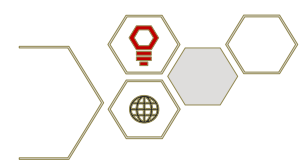
контроль над інформаційними потоками приватним корпораціям. Як наслідок, виникає нова форма політичної влади, яку можна визначити як «гібридний цифровий суверенітет», де регуляція публічної сфери здійснюється одночасно державними та корпоративними акторами.

Подальший аналіз дозволяє виявити ще один важливий аспект – зростання значення алгоритмічної непрозорості як структурного чинника політичної нерівності. Оскільки алгоритмічні моделі є комерційною та технологічною таємницею платформ, політичні актори не мають повного доступу до критеріїв, за якими формується їхня інформаційна видимість. Це створює ситуацію «інформаційної асиметрії другого порядку», коли нерівність полягає не лише в доступі до ресурсів, а й у неможливості зрозуміти механізми їхнього розподілу.

У цьому контексті особливої ваги набуває трансформація поняття політичної легітимності. Якщо в класичній політичній теорії легітимність базувалася на інституційних процедурах (вибори, представництво, правові норми), то в умовах цифрових платформ вона частково зміщується в площину алгоритмічної видимості. Політичні актори, які отримують більший рівень цифрового охоплення, фактично набувають додаткового символічного капіталу легітимності, навіть якщо цей процес не є результатом формальних демократичних процедур.

Таким чином, формується нова конфігурація політичних еліт, у якій традиційні критерії (ресурсна база, партійна приналежність, інституційна позиція) доповнюються або частково заміщуються алгоритмічними параметрами. Це дозволяє говорити про появу «гібридних еліт», які функціонують одночасно в політичному та цифровому вимірах, адаптуючи свою діяльність до логіки платформних алгоритмів.

Важливим теоретичним наслідком є також переосмислення самої природи публічної сфери. Якщо в класичній моделі Ю. Габермаса публічна сфера розглядалася як простір раціональної дискусії, то в умовах

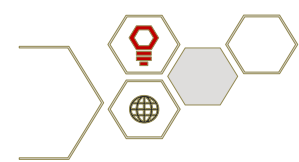
алгоритмічної медіації вона набуває фрагментованого та асиметричного характеру. Алгоритми не лише відображають, але й активно конструюють публічність, визначаючи, які теми отримують увагу, а які залишаються маргіналізованими. Це означає, що публічний дискурс більше не є автономним соціальним простором, а стає результатом технологічно опосередкованої селекції.

Узагальнюючи наведені положення, варто підкреслити, що алгоритмічна модерація є системоутворювальним чинником трансформації політичних еліт у цифрову епоху. Вона змінює не лише механізми комунікації, але й саму структуру політичної влади, формуючи нову архітектуру політичного впливу, у якій провідну роль відіграють платформи як інфраструктури контролю над увагою та видимістю.

Висновки. Проведене дослідження дає підстави стверджувати, що алгоритмічна модерація вже не обмежується роллю технічного інструменту, а фактично формує нову логіку функціонування політичного простору. Вона впливає на структуру публічного дискурсу, визначаючи, які актори стають помітними, а які залишаються на периферії уваги. У результаті доступ до аудиторії дедалі більше залежить не лише від політичних ресурсів чи інституційного статусу, а й від відповідності контенту алгоритмічним критеріям платформ.

Аналіз показав, що під впливом цифрових платформ змінюються механізми доступу політичних еліт до публічного простору. Політична конкурентоспроможність усе більше пов'язується зі здатністю адаптуватися до логіки алгоритмічного відбору, що зумовлює появу нових форм елітності. Водночас спостерігається нерівномірний розподіл інформаційної видимості, який формує нові ієрархії політичного впливу та посилює асиметрію участі в публічному дискурсі.

Важливим результатом є також уточнення змін у розумінні політичної легітимності. Поряд із традиційними інституційними механізмами дедалі

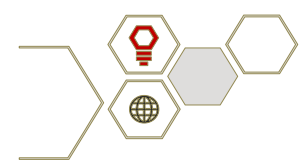
більшого значення набуває рівень цифрового охоплення, що впливає на суспільне сприйняття політичних акторів. Водночас непрозорість алгоритмічних систем ускладнює можливості їхнього контролю та створює додаткові ризики для демократичних процедур.

У підсумку можна констатувати, що цифрові платформи трансформують політичну владу, поєднуючи інституційні та алгоритмічні механізми її реалізації. Це свідчить про перехід до нової моделі публічності, у якій контроль над інформаційними потоками є одним з основних ресурсів впливу. Отримані результати актуалізують потребу в подальшому осмисленні ролі алгоритмів у політичних процесах, зокрема щодо їхнього впливу на легітимність, структуру публічного дискурсу та умови функціонування демократичних інститутів

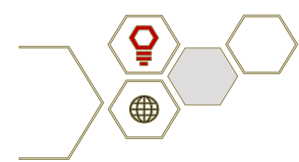
Водночас отримані результати засвідчують необхідність подальших досліджень, зокрема щодо внутрішньої логіки функціонування алгоритмічних систем, їхнього впливу на довгострокову еволюцію політичних інститутів та можливостей нормативного регулювання платформ як нових акторів політичного процесу. Перспективним також є розвиток міждисциплінарних підходів, що поєднують політичну теорію, цифрові студії та аналіз мережевих структур влади.

Список використаних джерел

1. Ілюшенко Д. Цифровізація публічного управління як чинник підвищення ефективності державної політики в Україні. Наукові праці МАУП. *Політичні науки та публічне управління*. 2025. № 3(79). С. 5–9. DOI: [https://doi.org/10.32689/2523-4625-2025-3\(79\)-1](https://doi.org/10.32689/2523-4625-2025-3(79)-1)
2. Пендальчук Є. В. Роль інформаційно-комунікаційних технологій у політичній комунікації: вплив цифрових платформ на маніпулювання громадською думкою. *Сучасний науковий журнал*. 2024. № 5 (3). С. 71–79. DOI: <https://doi.org/10.36994/2786-9008-2024-5-9>

3. Назарчук О. Політичні еліти та їхня роль у формуванні громадянського суспільства в Україні. *Політологічний вісник КНУ ім. Т. Шевченка*. 2024. № 93. С. 164–183. DOI: <https://doi.org/10.17721/2415-881x.2024.93.164-183>
4. Єсімов С. С. Цифрові платформи у контексті надання публічних послуг. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2024. № 4. DOI: <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2024.04.56>
5. Петров П. Трансформація політичних інститутів у цифрову епоху: інновації, стабільність і криза довіри. *Наукові праці МАУП*. 2025. № 1(77). С. 129–133. DOI: [https://doi.org/10.32689/2523-4625-2025-1\(77\)-18](https://doi.org/10.32689/2523-4625-2025-1(77)-18)
6. Горінов П., Сілаєв В. Політика цифрової трансформації України в умовах євроінтеграції. *Наукові праці МАУП*. 2025. № 1(77). С. 50–57. DOI: [https://doi.org/10.32689/2523-4625-2025-1\(77\)-8](https://doi.org/10.32689/2523-4625-2025-1(77)-8)
7. Хаустова М. Г. Державна політика в умовах цифровізації суспільства: міжнародний досвід. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2022. № 2. DOI: <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2022.02.40>
8. Назарчук О. Взаємодія політичних еліт і державних установ у контексті сталого розвитку України. *Society and Security*. 2024. № 5(5). С. 44–49. DOI: [https://doi.org/10.26642/sas-2024-5\(5\)-44-49](https://doi.org/10.26642/sas-2024-5(5)-44-49)
9. Редзюк В., Дармостук Д. Цифрові платформи для надання державних послуг: досвід України та світу. *Публічне управління*. 2024. № 9. С. 168–175. DOI: <https://doi.org/10.31470/2786-6246-2024-9-168-175>
10. Досенко А. К. Комунікаційні платформи: наукові дослідження та практика. *Обрії друкарства*. 2025. № 1(17). DOI: [https://doi.org/10.20535/2522-1078.2025.1\(17\).322234](https://doi.org/10.20535/2522-1078.2025.1(17).322234)
11. Ющенко Н. В., Ковтун М. В. Електронне урядування в Україні: стан та перспективи розвитку. *Причорноморські економічні студії*. 2019. Вип.38-1. URL: https://bses.in.ua/journals/2019/38_1_2019/31.pdf (дата звернення: 20.03.2026).

12. Лисянський П. Л. Процеси мілітаризації суспільства в країнах пострадянського простору як загроза безпековій ситуації в європейському регіоні. *Актуальні проблеми політики*. 2024. Вип. 74. С. 27–38. DOI: <https://doi.org/10.32782/app.v74.2024.4>

13. Агарков М. В. Парадигма мережевого суспільства Мануеля Кастельса: потенціал теоретичної концептуалізації та імплікації для вищої освіти. *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Серія «Соціологічні дослідження сучасного суспільстві: методологія, теорія, методи»*. 2024. Вип. 52. С. 68–81. DOI: <https://doi.org/10.26565/2227-6521-2024-52-06>

14. Печеранський І. М., Шевчук Ю. В. «Платформінг» як інструмент трансформації аудіовізуальних індустрій в епоху діджиталізації: перспективи та ризики. *Вісник КНУКіМ. Серія: Мистецтвознавство*. 2022. Вип. 47. С. 33–41. DOI: <https://doi.org/10.31866/2410-1176.47.2022.269550>

15. Білогуб В., Нікітенко В. Соціально-філософські виміри управлінської культури. *Human Studies*. 2025. Вип. 25 (102). С. 9–17. DOI: <https://doi.org/10.32782/hst-2025-25-102-01>

16. Hudzenko O. Digital Transformation in Culture: Current Realities and Development Perspectives. *Skhid*. 2023. Vol. 4. №3. URL: <https://skhid.kubg.edu.ua/article/view/296605/289766> (дата звернення: 20.03.2026).